

[Lembourn.]

villingerne. Vi havde den opfattelse, at dette var rigtigt, og også ud fra et kunstsyn var rigtigt. Men jeg tror, det er nødvendigt — og derfor er jeg glad for det dagsordensforslag, hr. Lysholt Hansen har stillet — at vi får det undersøgt statsretligt, at der bliver et udvalg her i folketinget, som kan indhente råd fra statsretlige eksperter for at finde ud af, om vi i virkeligheden ved denne lovgivningspraksis begår noget, som er i strid med forfatningen. Når man tænker på forfatningskampen i 1840erne, så handlede den jo først og fremmest om, at rigsdagen skulle være eneføgende med hensyn til bevillingerne. Dette princip har vi altså på visse områder ikke fulgt. Derfor kan det godt være, at det kommer ind under grundlovens principper om rammebevillinger, men jeg synes, det er vigtigt, at vi får det undersøgt, så vi ikke længere, hvis det er tilfældet, handler i strid med grundloven.

Den anden side af sagen er kulturpolitikken. Vi følger to meget forskellige principper i vores kulturpolitik. For teaterbevillingernes vedkommende er det en indstilling til ministeren, og her er det altså ministeren, og dermed i virkeligheden folketingets flertal, der har en indflydelse. Med hensyn til de livsvarige ydelser på finansloven er det finansudvalget, der tager stilling og dermed altså også folketinget. Så dér har vi i virkeligheden på disse to områder en mulighed for en politisk indflydelse. Jeg tror, at vi kan blive enige om, at på disse to områder er dette aldrig blevet misbrugt. Jeg kender ingen eksempler på, at man partipolitisk har udnyttet den mulighed, man havde såvel hos kulturministeren som i finansudvalget til at politisere kunsten. Det har faktisk fungeret meget godt.

Så har vi et andet princip, og det er det, der gælder for filmloven og for statens kunstfond, hvor vi altså delegerer vores bevillingsmyndighed til suveræne udvalg, som vi ikke har nogen som helst mulighed for at påvirke. Dette princip har jeg selv stemt for og været tilhænger af. Jeg ville have været lykkelig, hvis det havde kunnet fungere, men vi må vist erkende — jeg tror, at en folkeafstemning for eller imod vores kulturpolitik i dag desværre ville falde negativt ud — at der er en sådan modstand i befolkningen imod vores kulturpolitik, at selve

kulturpolitikken risikerer at falde. Så kan man skælde mig ud for at være en kynisk realpolitiker, når jeg siger, at det ønsker jeg ikke, og hvis det derfor er nødvendigt, når denne undersøgelse er gennemført, at foretage nogle ændringer, som kan have det formål, at man igen får befolkningens flertal til at stå bag vores kulturpolitik, ja, så må man altså fravige nogle af sine tidligere principper og acceptere det.

Jeg håber, at det dagsordensforslag, som det ender med, ganske klart giver udtryk for, at det, der er vores opgave, er at finde på den ene side en balance mellem beskyttelsen af den kunstneriske frihed og på den anden side en accept af, at vi lever i et demokrati, hvor det i den sidste ende altid må være folketingets flertal, der afgør tingene. Under den forudsætning, at man kan finde frem til en formulering, der rummer den balance, kan jeg stemme for det.

Poulsaard (FP):

Der er jo sagt meget, og debatten her er meget deprimerende. Jeg blev en anden dag beskyldt for, at jeg ikke kunne tale på folkets vegne. Jeg ville ønske, at det var folket, der var repræsenteret her i salen i dag, så havde debatten fået et lidt andet forløb. Så havde den ikke drejet sig om statsretlig og ditten og datten. Jeg ved, at statsministeren havde ret, da han sagde, det var et enigt folketing, der vedtog de kunstlove, men jeg kan forsikre statsministeren om, at hvis det var folketinget i dag, der skulle vedtage dem, så var det ikke et enigt folketing og heller ikke en enig befolkning.

Jeg er også glad ved, at hr. Lembourn nu er ved at komme til erkendelse af, at den kulturpolitik, der er ført, ikke har så bred opbakning i befolkningen, som han indtil for nylig har hævdet den har. Nej, vi er fuldstændig ved at undergrave vor kulturarm med de sindssyge kulturlove, der er lavet. Lad da kultur få lov til at trives i frihed; det er det, vi og et stort flertal ønsker.

Jeg har lovet mig selv, da jeg gik op, at jeg skulle prøve at bevare den pæne mand og ikke hidse mig op, men jeg har lidt svært ved det, når hr. Lysholt Hansen står her og kalder kristeligt folkeparti — jeg ved ikke, hvad for et udtryk han brugte — blasfemisk. Det er dette folketing, der er skyld i, at vi har et parti, der i dag kalder sig kristeligt